

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2012, č. j. JMK 73271/2012, sp. zn. S-JMK 73271/2012/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 23. 4. 2012, č. j. ODSČ-56740/PZ-11-POP byl žalobce uznán vinným tím, že dne 28. 9. 2011 v 11:13 hod., v Brně na ulici H., při řízení vozidla tovární značky V., reg. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod., po odečtení tolerance ve výši 3 km/hod. byla

vozidlu naměřena rychlost 63 km/hod. Jednáním tak porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem o méně než 20 km/hod., čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu, a proto mu byla podle ust. § 125 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11 odst. 1 a 2, ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta v částce 1.500 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

O podané žalobě již Krajský soud v Brně rozhodl jednou – rozsudkem ze dne 6. 6. 2013, č. j. 22 A 50/2012-40, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29 rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Kasační soud shledal, že správní orgán je povinen respektovat základní právo obviněného na účast při jednání, není ale povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh jakýmkoliv požadavkům a představám účastníka řízení, pokud by účel řízení (projednání přestupku ve lhůtě podle § 20 zákona o přestupcích) mohl být ohrožen. Správní orgány jsou proto oprávněny posoudit i důvodnost omluvy z jednání (viz rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 40/2013-34). Žalobce odůvodnil svou neúčast na jednání dlouhodobě plánovanou dovolenou. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomněl, že soukromé záležitosti mohou mít přednost před záležitostmi úředními pouze výjimečně (viz rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009-95, www.nssoud.cz). K omluvám účastníka řízení zdůvodněným jeho soukromými zájmy, jejíž organizace je plně v jeho dispozici, je proto třeba přistupovat obezřetně, zejména ve vztahu k požadavku na řádné doložení tvrzených důvodů. V posuzované věci byl žalobce 2x poučen o tom, že důvod své omluvy musí řádně doložit (v předvolání ze dne 16. 1. 2012 a ve výzvě k doplnění podání ze dne 17. 2. 2012). Byl také upozorněn na to, že bez doložení dokladů prokazujících tvrzené skutečnosti Magistrát omluvu neuzná a nenařídí nový termín ústního jednání. Ve výzvě ze dne 17. 2. 2012 magistrát zmínil několik příkladů, jimiž by bylo možné omluvu doložit – např. fakturu nebo doklad o provedení platby. Za této situace nelze považovat dotaz žalobce, jakými doklady má doložit svůj pobyt, doručený Magistrátu města Brna dne 13. 3. 2012, za projev součinnosti. V tomto směru se neztotožnil Nejvyšší správní soud s názorem krajského soudu, ale naopak zaujal stanovisko, že se jednalo o účelovou snahu o prodlužování řízení. Dále, jak vyplývá z právního názoru Nejvyššího správního soudu, důkazní břemeno k doložení náležité omluvy spočívalo výhradně na žalobci, bylo tedy plně na něm, jakým způsobem si při svém tvrzeném pobytu na horách zajistí potřebné důkazy. Nejvyšší správní soud dále i zpochybnil skutkové okolnosti posuzované věci, neboť v odvolání žalobce tvrdil, že byl na horách v zahraničí, zatímco při jednání před krajským soudem vypověděl, že byl u sestřenice v K. H. v obci Č. Zdůraznil dále, že podle tvrzení žalobce v omluvě se mělo jednat o dlouhodobě plánovaný pobyt, žalobce nezaslal omluvu bezodkladně, ale až těsně před jednáním. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25, www.nssoud.cz, dle kterého lze považovat za včasnou pouze takovou

omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku. V projednávané věci magistrát vyšel žalobci vstříc již tím, že byl ochoten jeho omluvu z jednání uznat, bude-li dodatečně řádně doložena. Žalobce dané možnosti nevyužil, jeho procesní pasivita tak jde plně k jeho tíži. Nejvyšší správní soud proto uzavřel „...že Magistrát nepochybil, provedl-li ústní jednání dne 8. 2. 2012 bez přítomnosti žalobce a následně vydal rozhodnutí ve věci, aniž by nařídil náhradní ústní jednání. Neúčast žalobce nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení. V posuzované věci nebylo sporné, že žalobce byl řidičem vozidla, které zastavila hlídka Městské policie dne 28. 9. 2011 v 11:13 hod. na ulici Hlinky v Brně. Magistrát měl k dispozici také záznam silničního laserového rychloměru s naměřenou rychlostí a o výsledku měření neměl pochybnosti. V průběhu správního řízení žalobce nevznesl žádné konkrétní výhrady, které by zpochybnil, že se dopustil vytčeného přestupku. Podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného tak byly splněny“. Ve spojení s danou argumentací odkázal NSS i na rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012-22, www.nssoud.cz, v němž byla posuzována obdobná skutková situace a obdobné argumenty stěžovatele (obviněného z přestupku). Ve zmiňované věci soud uzavřel, že omluvu z jednání nelze považovat za náležitou, nevyhověl-li stěžovatel výzvě k předložení dokladů prokazujících jeho dovolenou.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu se řízení vrátilo do stádia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytýkané vady řízení odstranil.

Vzhledem ke stanovisku Nejvyššího správního soudu, který vyřešil rozhodnou právní otázku beze zbytku, byla oběma procesním stranám zaslána žádost ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění, (dále jen „s.ř.s.“) o vyjádření. Účastníci, kterým žádost o vyjádření byla doručena dne 10. 2. 2014, se v dané lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřili, soud proto projednal věc v jejich nepřítomnosti.

Soud vycházel z právního názoru NSS, jímž byl v souladu s § 110 odst. 3 s.ř.s. vázán a na nějž v odůvodnění svého rozsudku odkazuje, předmětnou žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku jak již uvedeno výše, beze zbytku vyřešil a v důsledku vázanosti krajského soudu vysloveným právním názorem mu v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení neponechal (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV ÚS 786/08, usnesení ÚS ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I ÚS 1632/08, usnesení ÚS ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II ÚS 1634/08). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku podrobně rozvedl princip respektování správním orgánem základní právo obviněného na účast při jednání s tím, že žalovaný není povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh jakýmkoliv požadavkům a představám účastníka řízení. Najisto postavil a uzavřel, že magistrát nepochybil, provedl-li ústní jednání dne 8. 2. 2012 bez přítomnosti žalobce a následně vydal rozhodnutí ve věci. Jinými slovy, výše učiněné závěry byl Krajský soud v Brně povinen převzít, původně vyslovený právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 6. 6. 2013 tak změnil, proto nemohl nadále souhlasit s argumentací žalobce a musel přisvědčit právnímu názoru Nejvyššího správního soudu. Tento konformní výklad tak nedovoluje zdejšímu soudu učinit

jiný závěr než ten, který učinil kasační soud, proto žaloba ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná byla zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová